

FECSKE CSABA

Nem az én nyelvemen

*ott volna helyem ahol
nagyon ott voltam
ahová odatapadtam mint
falhoz a tapéta de cafatokban
letépett az erőszakos kalandvágy
mi maradt utánam élő és holt
hány sebem virraszt csapzott éjszakákon
hang hívogat de a kísértés már
nem az én nyelvemen beszél
fülembé vattát gyömöszölt a
tapasztalt félelem villámsújtotta
öreg fa emlékeztet a viharokra
a türelmetlenül hullámzó idő
kiszolgáltatott jelzőbójája vagyok*

Nem jön senki

*Zúg az erdő, szél cibálja,
holt levél hull dús avarra.
Sas kering, az ég királya,
fönn a kéket fölkarvarva.*

*Holt levél hull dús avarra,
cserjében zörög a dúvad.
Fönn a kéket fölkarvarva
hangos vadludak vonulnak.*

*Cserjében zörög a dúvad,
a földet a dér belepte.
Hangos vadludak vonulnak
messzeségbe beleveszve.*

*A földet a dér belepte,
nem hallik már sehol ének.
Messzeségbe beleveszve
homály lepi a vidéket.*

*Nem hallik már sehol ének,
szél az ágat megzörrenti.
Homály lepi a vidéket,
az ösvényen nem jön senki.*